

FAULA

Aquesta és la història d'una xiqueta de 14 anys, (ja no tan xiqueta). Ella tenia una estatura mitjana, cabells i ulls marrons, una mica vergonyosa, però molt aventurera i curiosa.

En resum, una xiqueta com altres de la seua edat, encara que si la coneixeu millor, descobrireu que no és la típica xiqueta de 14 anys.

I ara mateixa estareu pensant que faig jo contant-vos una història d'una xiqueta que ni tan sols coneixeu.

Bé, doncs aquesta xiqueta sóc jo, em presente, el meu nom és Faula, i sí, direu... Faula? La veritat és que no sé ni jo, perquè em van posar eixe nom. Ara us contaré la història de la meua vida, i a veure si em podeu ajudar a descobrir perquè em van posar de nom Faula.

Jo des de ben petita he sigut molt aventurera, ja que, a la meua família (formada pels meus pares i jo) sempre ho hem sigut tots.

Ens encantava anar a explorar per la muntanya i viure aventures, de vegades massa descabellades, que a altres pares ni se'ls passava pel cap. No us penseu que a mi no m'agrada, és una de les coses que més em diverteixen dels meus pares.

El que més m'agradava eren les nits en les quals fèiem una foguera, ens assèiem al seu voltant i els meus pares em contaven històries fantàstiques sobre fades, donyets, gegants i nanets. També em contaven rondalles típiques valencianes i altres narracions: la llebre i la tortuga, la llegenda de Sant Jordi, el patufet... Els meus pares deien que eren només històries, però jo sabia que els personatges existien de veritat.

La història comença un dia qualsevol en el qual els meus pares em van demanar que anara a per móres als esbarzers, i clar, els vaig fer cas.

De sobte vaig sentir un fort mareig, vaig caure a terra i em vaig desmaiar, això és l'últim que recorde.

Em vaig despertar i estava rodejada d'una espècie de mini personetes. Unes tenien ales i una vareta, les altres una barba llarga i un barret punxegut i roig.

Vaig mirar-los espantada!

Quan em vaig començar a fixar en les personetes, vaig recordar els donyets i les fades de les històries que els meus pares em contaven, aleshores vaig caure que els que hi eren al meu davant, eren idèntics que els que els meus pares m'havien descrit.

Estava clar, eren ells.

En eixe moment, jo estava molt espantada, però em tranquil·litzava pensar que si els donyets i les fades eren igual de bons que a les històries que em contaven, no tenia perquè tindre por.

Jo no era l'única que estava espantada, els donyets i les fades també ho estaven, però a l'inrevés que jo, estaven súper contents de veure'm. Em van demanar que els seguira, amb molta por, els vaig fer cas.

Vam aparèixer a un poble extraordinari, ple de colors i de vida. Ells em van dir:

–Hola Faula, benvinguda al nostre espectacular i màgic poble, FANTASIA! Un poble on regna la pau i la tranquil·litat!

Quan arribàrem, les fades i donyets havien preparat una gran festa de benvinguda per a mi.

No entenia res, com sabien que jo anava a arribar?

–T'esperàvem ansiosos, van dir ells. Ets l'única xiqueta que queda al món que creu en nosaltres!. Tots els xiquets i xiquetes amb les noves tecnologies han deixat de llegir rondalles i històries fantàstiques, tampoc llegeixen històries de fades, ni de donyets, han deixat de llegir, de gaudir de la literatura, i per tant també han deixat de creure en nosaltres!

Tu ets l'única xiqueta que queda que gaudeix dels llibres que nosaltres escrivim.

–Però no són els autors els que fan els llibres? Vaig preguntar-los.

–Quin sant! Som nosaltres inventant noms. Has llegit per exemple Harry Potter? De la famosa J.K Rowling? Era la fada Maria Dolors, qui va posar eixe nom tan estrany, perquè ningú esbrinara qui en realitat crea els llibres.

–Per això hem pensat que tu ens podies ajudar.

Només has de fer dues coses.

–Quines? Vaig preguntar jo ansiosa.

–La primera és aquesta. Mira, et donem aquesta recepta d'un encanteri per a què els xiquets i xiquetes es deixen de ximpleries i comencen a llegir. Hauràs de donar-li un poquet a cada xiquet, recorda, a tots els xiquets i xiquetes, que no te'n quede ni un!

La segona és que durant un mes, ens hauràs de narrar les rondalles tan precioses que et contaven els teus pares.

–D'acord, la segona és fàcil.

Però com espereu que li done un poquet d'aquest encanteri a tots els xiquets i xiquetes de món?

Jo no puc volar com les fades!

–Exacte, per això mateix viatjaràs amb un globus aerostàtic, que nosaltres ja ens hem encarregat de fer-te.

Jo estava al·lucinada per tot el que estava passant, però també súper emocionada! Finalment, vaig acceptar, perquè no podia permetre que els xiquets deixaren de llegir.

I això vaig fer, em vaig posar mans a l'obra i va ser més fàcil del que jo pensava. A banda que va ser una experiència preciosa sobrevolar cada lloc del món!

En un més ja ho havia complit tot, ells estaven la mar de contents amb mi perquè els arribaven moltes comandes de llibres, els xiquets ja llegien!

Els donyets i les fades estaven molt contents amb mi, però ja era hora de marxar, perquè els meus pares estarien preocupats.

Vaig dir adéu als donyets i les fades, ells em van convidar a tornar totes les vegades que fora. Encara no m'havia acomiadat, quan de sobte vaig escoltar uns crits molt estranys que em resultaven molt familiars.

Vaig sentir un fort mareig i vaig caure a terra, em vaig despertar i era a casa, res de tot allò havia passat però jo ho havia sentit com si fora completament real.

Ah! I els crits eren de ma mare que estava ja desesperada perquè no em despertava per a anar a l'escola.

Vaig estar un temps pensant en la pregunta que sempre m'havia fet i que els meus pares mai m'havien volgut contestar.

Volien que ho descobri jo, per fi vaig caure!

Amb raó em van posar Faula, si fins i tot dormint somie amb llibres i històries.